

20. A szombat

A jászagos Teremtő a teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent, és a szombatot minden ember számára a teremtés emlekezővénél rendelte. Isten megmájsáthatatlan tervének negyedik parancsolata Jézus, a szombat Ura tanításával és gyakorlatával összhangban megkívánja a hetedik napi szombatnak, mint a nyugalom, az imádkozás, és szolgálat napjának megtartását. A szombat az Istennel és egymással való bensőséges kapcsolat napja. Ez a Krisztusban törtéret megváltás jelképe, megszentelődésünk jele, húsgánk zloga és Isten eljövendő ránk országának előze. A szombat Isten és nápe kázzátti ránk szávetséggé állandó jele. E szent időszak estától estáig, naplementától naplementáig tartó ránk megtartása Isten teremtő és megváltó munkájának ünneplése. (1Máz 2:1-3; 2Máz 20:8-11; Lk 4:16; Ása 56:5-6; 58:13-14; Mt 12:1-12; 2Máz 31:13-17; Ez 20:12,20; 5Máz 5:12-15; Zsid 4:1-11; 3Máz 23:32; Mk 1:32)

Adám és Áva Istennel együtt tekintette meg paradicsomi otthonát. A látvány legzetelállító volt... elmondhatatlan. Ahogy azon a pénteken, a teremtés hatodik napján a nap lassan lenyugodott, és feltűntek a csillagok, ázította Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jás" (1Máz 1: 31 - Áj prot. ford.). Isten befejezte a teremtést. ázÁgy kászálta el a menny és a föld, és azoknak minden serege." (1Máz 2:1 - Áj prot. ford.)

De bármilyen szép volt a világ, amelynek teremtését Isten éppen, hogy befejezte, a legnagyobb ajándék és kívátsáig, amit Isten az ójonnan teremtett pálnak adhatott, a vele való személyes kapcsolat volt. A szombattal is megajándékozta őket, a kálánleges áldás, a Teremtőjékkal való kázzásséggé, bensőséges kapcsolat napjával.

Á

A szombat az egész Bibliában

A szombat kázzponti jelentőségű istentiszteletünkben, mert a teremtés emlekezővénél, ami kinyilatkoztatja, hogy miért kell Istent imádni: Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei vagyunk. ázÉzért a szombat Isten imádságának igazi megalapozása, mert ezt a nagy igazságot minden más intézménynél hatásosabban tanítja. Az istentisztelet igazi alapja - nemcsak a szombati istentisztelet - a Teremtő és teremtményei közötti kálánbségben találhat. E fontos tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni." [1] Az emberiségnek az emlékezetében kell tartania nagy igazságot, hogy Isten rendelte el a szombatot.

A szombat a

teremtéskor. A

szombat a bűntelen világban szülemény. E nap Isten kényelmes ajándéka, amely által az emberiség a Mennybe kerülhet a Földön. Isten hátról cselekedete alapította a szombatot.

1.

Isten megpihent szombaton. A hetedik napon "Isten megnyugodott, és megpihent" (2Mózes 31:17 - 9. ford.), de nem azért nyugodott meg, mert szülemény volt (1Mózes 2:2). A "megnyugodott" - szülemény - ige szerint azt jelenti, hogy "megszűn" a munkát vagy tevékenységtől (vö. 1Mózes 8:22). "Isten nem azért pihent meg, mintha kimerült vagy elfáradt volna, hanem mert korábbi elfoglaltságait megszüntette." [2]

Isten

megpihent, és az embertől is elvárta, hogy megpihenjen; kénytelenül pihentetőt mutatott az embernek (2Mózes 20:11).

Ha Isten a hatodik napon

fejezte be a teremtést (1Mózes 2:1), mit ért a Szentírás azon, hogy Isten "megszűn" a hetedik napon minden munkáját" (1Mózes 2:2)? Isten hat napon át végezte el az ég és a föld teremtését, de még kellett alkotnia a nyugalom napját. A szombati pihenés volt az, amit megalkotott. A szombat volt munkájában az utolsó simítás, művek befejezése.

2.

Isten megteremtette a szombatot. Isten nemcsak megalkotta a szombatot, meg is teremtette. "Én a hetedik napon megnyugodtam" - azt jelenti, hogy Isten ezt a napot kegyelmének kénytelenül tette, olyan nappal, amely teremtéshez hozza a teremtésüket." [3]

3. Isten

megszentelte a szombatot. Valamit megszentelni, azt jelenti: szentté tenni, vagy elkénytelenül tenni, mint szentet, szent céllal. Megszentelhető egy név, egy hely (mint pihentető, a szülemény vagy a gyülekezet) és egy időszak (szent nap). Az a tény, hogy Isten megszentelte a hetedik napot, azt jelenti, hogy ez a nap szent; azt a Teremtő az Isten-ember kapcsolatának elemzésében cselekedte el.

Isten megteremtette és

megszentelte a hetedik napot, a szombatot, mert ezen a napon megpihent minden munkáját. Nem a maga, hanem az emberiség számára teremtette és szentelte meg. Személyesen jeleníti meg a szent és teremtett szombatot.

A

szombat a Sínai-hegynél. A zsidók Egyiptomból való kivonulását követő események

tanácsot adják, hogy szem elöl tartsuk a szombatot. Átglyadunk, a rabszolgaságig kárhozhatatlan kárhoztatók nagyon megnehezítették a szombat megtartását. Nem sokkal szabadságuk visszanyerése után a manahullás csodájával az a Tízparancsolat kihirdetésével Isten nyomatékosan emlékeztette a zsidókat a hetedik nap, a szombat megőrzésére.

1. A szombat az a manna. Isten egy hónappal a Sínai-hegyi törvény kihirdetése előtt vadelmet árgort a népnek a betegségek ellen, ha szorgalmasan figyelnek az parancsolataira", az megtartják az minden rendelést" (2Móz 15:26; v. 1Móz 26:5). Nem sokkal ez árgort után Isten emlékeztette a zsidókat a szombat szentságára. A manahullás csodájával kázzelfoghatóan tanította őket arra, milyen fontosnak tartja a hetedik napi pihenést.

Isten minden napon elg manát adott a zsidóknak az napi szakságleitek kielgésére. Semmit sem volt szabad félretenni a kárhoztató napra, mert megromlott, amit félretettek (2Móz 16:4, 16-19). A hatodik napon a szokásos adag ktszeresét kellett gyűjteni, hogy elg legyen arra a napra az szombatra. Amikor arra tanította őket, hogyan kell a szombatot megtartani, az hogy a hatodik nap az előkaszállet napja, Isten ágy szálit: az holnap a nyugalom napja, az árnak szentelt szombat; amit szálni akartok, szásstek meg, az amit főzni akartok, főzzetek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyetek el magatoknak reggelre"

(2Móz 16:23). A hetedik napra eltett manna nem romlott meg (2Móz 16:24). A negyedik parancsolathoz hasonlóan nyelvezettel mászes ágy szálit: az hat napon át szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz" (2Móz 16:26).

A zsidókat negyven éves pusztai vándorlásuk alatt, vagyis több mint 2000 egymást kárhoztató szombaton, a manahullás csodája emlékeztette a hat munkanap az a hetedik napi pihenés rendszerére.

2. A szombat az a törvény. Isten a Tízparancsolat kárhoztóba helyezte a szombat parancsát, amely ágy hangzik:

az Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, az vágzd minden dolgot; de a hetedik nap az árnak, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot se tgy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálid, se szolgális leányod, se barmod, se javéványod, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon át terem az árn az eget az a Földet, a tengert az mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugvók. Azért megáldj az árn a szombat napját, az megszentel az" (2Móz 20:8-11).

A Tű-zparancsolat minden parancsolata nagyon fontos, Ős egyiket sem szabad figyelmen kű-vűl hagyni (Jak 2:10), de a szombat parancsűt Isten megkűlűnbűztette a tűbbitűl. Ezzel kapcsolatban megparancsolta: "Megemlűkezzű", mintegy rűbresztve az emberisűget arra, hogy veszűlyes elfeledkezni e parancs fontossűgűrű.

A szombatparancs kezdű szavai - "Megemlűkezzű a szombatnaprű, hogy megszenteljű" - azt mutatűjk, hogy a szombat megtartűsűt Isten nem a Sű-nainűj rendelte el elűszűr. E szavak azt jelzik, hogy korűbbű szűrmazik, a teremtűstűl, ahogy azt a parancsolat tovűbbi rűsze kinyilatkoztatja. Isten azt akarta, hogy a szombatot a teremtűs emlűkűre űnnepelűk. Ez a parancsolat meghatűjrozza a pihenűs Ős az istentisztelet idejűt, arra űsztűnűzve, hogy Istenrű Ős műveirű elműkedjűnk.

A szombatnak a teremtűs emlűkűnnepekűnt valű megtartűsa a bűlvűnyiműdűs ellenszere. Az Őg Ős fűld Teremtűre valű emlűkeztetűsűvel megkűlűnbűzteti Istent minden hamis istentűl. A szombat megtartűsa ezűrt az igaz Isten irűnti hűsűgűnk jelűvű lesz - olyan jel, amellyel elismerűk, hogy Ő a Teremtű Ős mindent uralű Kirűly.

A szombatparancs Isten tűrvűnyűnek pecsűtje.[4] A pecsűtek űltalűban hűrom elemet tartalmaznak, a pecsűt tulajdonosűnak nevűt, rangűt Ős hatűskűrűt. A hivatalos pecsűteket okiratok Őrvűnyesű-tűsűre hasznűljűk. Az irat is ugyanolyan tekintűllyel bűr, mint az a hivatalos szeműly, akinek a pecsűtűt rűnyomtűk. A pecsűt azt jelzi, hogy az a hivatalos szeműly jűvűhagyta az iratot, Ős hogy hivatalűnak minden tekintűlye műgűtte űjll.

A tű-z parancsolat kűzűtt a szombat parancsa az, amely a pecsűt fontos elemeit tartalmazza. A tű-z kűzűl ez az egyetlen olyan parancs, amely azonosű-tja az igaz Istent nevűnek feltűntetűsűvel: "az űr, a te Istened"; rangűnak jelűsűvel, az a Valaki, aki alkotott - a Teremtű; Ős hatűskűre, "az Őg Ős fűld" (2Műz 20:10-11). Mivel csak a negyedik parancsolat tanűsű-tja, hogy kinek a tekintűlye űjll a Tű-zparancsolat műgűtt, ezűrt ez a parancsolat tartalmazza "Isten pecsűtűt" a tűrvűnyűhez csatolva, mint ami a tűrvűny hitelessűgűnek Ős kűtelezű voltűnak bizonyű-tűka.[5]

Valűban, Isten a szombatot "hatalma Ős tekintűlye emlűkeztetűvű vagy jelűvűtette a bűntűl Ős lűzadűstűl mentes vűlűgban. Ez űrűk Őrvűnyű szeműlyes kűtelezetsűget hordozű intűzműnynek kűszűlt, ezzel a figyelmeztetűssel kű-sűrve: "Megemlűkezzű a szombatnaprű, hogy megszenteljű azt" (2Műz 20:8)."[6]

Ez a parancsolat a hetet kűt rűszre osztja. Isten hat olyan napot adott, amelyben "munkűlkodűjll, Ős

istentiszteletre, a Teremtővel való³ hetenkénti találkozással. Még egy másik okot is felhozott a szombat Á¹/₄ nepszere: népe³nek megváltását (5M³z 5:14-15). Tehát a szombat megjelöli azokat, akik elfogadják Jézust, mint Teremtőt és Megváltót.

Krisztus

kettős szerepe - mint Teremtő és Megváltó - nyilvánvalóan teszi, mi³rt Á¹/₄llátotta, hogy mint Ember Fia, Ő a szombatnak is Ura" (Mk 2:28). Ezzel a tekintéssel el³rhette volna a szombatot, ha akarta volna, de nem akarta. Ellenkezőleg, minden emberre vonatkoztatta, mondván, "A szombat lett az ember³rt" (27. vers - Á^oj prot. ford.).

Egész földi szolgálatban

Krisztus példát mutatott a húsges szombat¹/₄ nepszere. "Szokása" volt, hogy szombaton istentiszteletre menjen (Lk 4:16). A szombati istentiszteleteken való³ rászólása kinyilvánítja, hogy istentiszteleti nap³nt szentesítette a szombatot.

Krisztus annyira a sz¹/₄v³n

viselte a szombat szentségét, hogy amikor feltámadása után a bekövetkező Á¹/₄ld³sről beszélt, tanácsot adott tanítványainak a szombattal kapcsolatban: "Imádkozzatok - mondta -, hogy a ti futástok ne telen legyen, se szombatnapon" (Mt 24:20). Ez világosan bizonyította, ahogy Jonathan Edwards megjegyezte, "hogy a keresztyének már akkor is k³telesek voltak szigorúan megtartani a szombatot." [10]

Amikor Krisztus befejezte

a teremtés munkáját - első nagy tét³ világnk t³rtelmében -, megpihent a hetedik napon. Ez a pihenés befejezést és elvégzést fejezett ki. Ehhez hasonlóan cselekedett földi szolgálata végén, amikor befejezte második nagy tét³ a t³rt³nelemben. Péntek délután, a hatodik napján, Krisztus befejezte megváltási k³detését a földön. Utolsó szava ez volt: "Elv³geztetett!" (Jn 19:30). A Szent³rs hangszólyozza, hogy amikor Krisztus meghalt, "az Á¹/₄ nepszi elők³sz¹/₄let napja volt az, és elkezdődött a szombat" (Lk 23:54- Á^oj prot. ford.). Halála után pihent a s³-rban, Á³-gy jelképezve, hogy bevégezte az emberiség megváltását. [11]

Tehát a szombat

bizonyítást tesz Krisztus teremtési és megváltási munkájáért. Megtartásával k³vetői vele egy³tt Á³rvendeznek afelett, amit az emberiség³rt tett. [12]

Á

A szombat és az apostolok. A

tanítványok nagy tiszteletben tartották a szombatot. Ez nyilvánvaló volt Krisztus halálakor. Amikor a szombat megkezdett, megszakították temetősi előkészítéseiket, és "észszombaton nyugovónak a parancsolat szerint", hogy majd folytassák ezt a munkát vasárnap, "éza hőt első napján" (Lk 23:56-24:1).

Ahogy Krisztus is tette,

az apostolok is istentiszteletet tartottak a hetedik napi szombaton.

Evangélikusok során például elment a zsinagógába szombaton, és Krisztusral (ApCsel 13:14; 17:1-2; 18:4). Még a pogányok is meghívták, hogy például Isten Igéjét szombaton (ApCsel 13:42, 44). Olyan helyeken, ahol nem volt zsinagóga, megkereste a szombati istentisztelet szokásos helyét (ApCsel 16:13). Miként Krisztus rászólt a szombati istentiszteleteken azt mutatta, hogy a hetedik napot az istentisztelet kálánleges napjaként fogadta el, például is ugyanezt tette.

Az apostol

hűségese hetenkénti szombatánneplése szűges ellentétben áll az óvi szertartásos szombatokkal kapcsolatos állásfoglalásával. Például világgossága tette, hogy a keresztényeknek nem kell ezeket az óvenkenti nyugalomnapokat megtartaniuk, mert Krisztus a szertartási törvényeket a keresztre szegezte (lásd a kinyv 18. fejezetét). Ezt mondta: "Senki azert titeket meg ne töljen evésert vagy ivásert, avagy ánnep vagy ájhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékaik a kivetkezendő dolgoknak, de a valóság Krisztus" (Kol 2:16-17). Mivel e szűveg értelmi ásszefűggése "formaságos dolgokkal foglalkozik, az itt említett szombatok a zsidó óvi ánnepes szertartási szombatjai, amelyek csak árnyékaik vagy előképei a Krisztusban bekövetkezendőknek".[13]

A galáciai

levélben például hasonlóképpen tiltakozott a szertartásos törvényi kivetelményeinek betartása ellen. Ezt mondta: "Megtartjátok a napokat és hánapokat és időket, meg az esztendőket. Föltek titeket, hogy hiába fíradotam kálánleges" (Gal 4:10-11).

Sokaknak az a benyomásuk,

hogy János a vasárnapra utalt, amikor azt mondta, hogy "Lélekben valók ott az Árnak napján" (Jel 1:10). A Biblia azonban csak egy napot nevez az Árn kálánleges tulajdonának, és ez a szombat. Krisztus kijelentette: "A hetedik nap az Árnak, a te Istenednek szombatja" (2Máz 20:10), amelyet később "észszent napomnak" nevezett (Ása 58:13 - Áj prot. ford.). Krisztus a szombat Urának nevezte Ánmagát (Mk 2:28). Mivel a Szent-rásban az egyetlen nap, a hetedik napi szombat, amelyet az Árn sajátjának nevez, logikusnak látszik arra a kivetkeztetésre jutni, hogy János a szombatra utalt. Semmilyen bibliai pálda nem mutat arra, hogy ő ezt a kifejezést a hőt első napjára, vagyis a vasárnapra vonatkoztatta volna.[14]

A Biblia

sehol sem parancsolja meg, hogy a hőt bármely napját ánnepeljék a szombat helyett. A hőt semmilyen más napját nem mondja áldottnak vagy szentnek. Az Ástestamentum sem utal arra, hogy Isten a szombatot a hőt más napjával váltotta fel.

Ellenkezőleg, a Szent-írás

Istennek azt az akaratát nyilatkoztatja ki, hogy népe az egész szent-írás alapján
 azt a szabályt adja a szombatot: "Mint az emberek és az őfelségük, amelyet én teremtek,
 megáll a szombat, és az őfelségük, amelyet én teremtek...
 Hétfőnapra és szombatra és szombatra eljő minden test engem imádni, és az
 őfelségük" (Állás 66: 22-23).

A

szombat jelentősége. A szombatnak nagy a jelentősége, és tele van mály és gazdag lelki
 tartalommal.

1. A teremtés szent-írás emlékműve. Amint láttuk, a Tízparancsolat
 szerint a szombat elsődleges jelentősége, hogy a világot teremtésére
 emlékeztessen (2Móz 20:11-12). Az a parancs, hogy a szabályt a hetedik napot,
 mint nyugalomnapot, "szenteljük" kapcsolódik a teremtéshez, mivel a
 szombat intézménye és a megtartására szolgáló parancs a teremtés cselekményének
 közvetlen következménye. Továbbá, az egész emberi család az egy megalkotott
 isteni cselekménynek, a teremtésnek kiegészítője; kiegészítősköppen a
 szombat parancsának, mint Isten teremtői hatalmára és a megalkotásnak
 megtartására Isten az egész emberiség számára kiegészítő teszi. "[15] Strong a szombatot olyan "szent-írás
 kiegészítő" nevezi, amelyet "Isten rendelt el a teremtés cselekményére
 és megalkotásának". [16]

Azok, akik

megtartották a szombatot, mint a teremtés emlékeztetőjét, ezzel hájls szent-írás
 elismerték, "hogy Isten a Teremtő és az őfelségük; hogy ők kezüknek
 alkotásai és hatalmának alárendeltjei. Tehát a szombat intézménye teljesen
 emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és
 nem korlátozik egyetlen népre." [17] Ameddig az őfelségük imádjuk Istent, mert Ő a mi Teremtőnk, mindaddig a
 szombat marad a teremtés bizonyosága és emlékeztetője.

2. A megváltás jelképe. Amikor Isten megszabadította

Izraelt az egyiptomi rabszolgáiból, a szombat, ami máj akkor a teremtés emlékeztetője
 volt, a szabadulás emlékeztetője is lett (5Móz 5:15). "Az őfelségük azt akarta, hogy a
 hetenként ismétlődő és helyesen megtartott szombati nyugalom folytonosan
 feloldozza az embert valamilyen egyiptomi szolgáiból, amely nem korlátozik
 semmilyen országra, sem szándakra, hanem magában foglal minden országot és
 minden kort. Az embernek ma meg kell szabadulnia abból a rabszolgából, amelybe a
 kapzsiság, nyereszkeség, hatalom, társadalmi egyenlőtlenség, az "izraeli és a bűn
 sodorja." [18]

A kereszt

képe a szombati nyugalmat a megváltás kiegészítő jelképevé teszi. "Arra
 emlékeztet, hogy Immanuel kivezetett a bűn rabszolgáiból. Legnagyobb terhünk a
 reánk nehezedő engedetlenségünk sálya. A szombati nyugalom, amely visszafelé
 mutat a sárban pihenő Krisztusra, a bűn feletti győzelem nyugalma, a

keresztényeknek igazi lehetőségét kínálják Krisztus bocsánatának, bűnökért nekik és nyugalmuknak elfogadására és megtapasztalására." [19]

3. A megszentelődés jele. A szombat Isten Ájtformájának erejének jele, a szentség vagy megszentelődés jele. Az Ásr kijelentette: "Az én szombataimat bizony megtartjátok; mert jel az én népeimnek és tiszteletük nemzeteimről nemzeteimre, hogy megtudjátok, én vagyok az Ásr, aki titeket megszentellek" (2Máz 31:13; v. Á. Ez 20:20). A szombat tehát Istennek, mint megszentelőnek a jele is. Mivel az ember Krisztus vére által szentelődhet meg (Zsid 13:12), a szombat annak is a jele, hogy a hívő elfogadja Krisztus véreit a bűn bocsánatára.

Éppen úgy, ahogy Isten a szombatot, szent címlőre kínálta - tette el, népeit is elküldte - ti szent címlőre - hogy kínálta leges tanója legyen. Azon a napon Istennel való kapcsolatunk szentséghez vezet; megtanulják, hogy ne a saját erőforrásaikra, hanem Istenre támaszkodjanak, aki megszenteli őket.

"Az az erő, amely mindent teremtett, ugyanaz az erő, amely újra teremti a lelket a maga képére. A szombat a megszentelődés jele azok számára, akik megszentelik. Az igazi megszentelődés összhang Istennel, vele való egység jellemében. Erre az ő jellemet kell követni, elvek iránti engedelmességgel lehet eljutni. És a szombat az engedelmesség jele. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsolatnak, az engedelmeskedni fog az egész törvénynek. Engedelmesség által szentelődik meg." [20]

4. A húsvét jele. Ahogy Isten áldja a húsvétot, a húsvétot prágára tette az ádenkert közelébe helyezett, járt és gonosz tudásnak fájával, ugyanúgy minden ember Isten iránti húsvétot prágára fogja tenni a Tízparancsolat közelébe helyezett szombatparancs.

A Szentírás
kinyilatkoztatja azt, hogy a második advent előtt az egész világ két csoportra oszlik: azokra, akik húsvétesek, és azokra, akik megkezdik Isten parancsolatait és Jézus hitét, és azokra, akik imádják a fenevadat és annak képét" (Jel 14:12, 9). Akkor Isten igazsága nagy lesz a világ előtt, és világossá válik, hogy a Szentírás hetedik napi szombatjának engedelmes megtartása bizonyítja a Teremtő iránti húsvétot.

5. A korszakosság és a polgárok ideje. Isten az állatokat az emberiség számára teremtette (1Máz 1:24-25). A magasabb szintű társas viszony kialakítására Isten egymásnak adta a felfedést és a nőt (1Máz 1:18-25). A szombattal pedig Isten olyan ajándékot adott az emberiségnek, amely a társas viszony legmagasabb formáját, Isten társaságát kínálja. Isten nem úgy alkotta az embereket, hogy csak az állatok társai legyenek, még csak nem is kizárólag az emberi lényeké. Isten a maga számára teremtette őket.

A szombat az, amikor

kétféle leges módon megtapasztaljuk Isten jelenlétét. Ha nem lenne szombat, mindenki vég nélkül dolgozna és verejtékezne. Minden nap egyforma lenne, és világi célokat szolgálna. De amikor a szombat megérkezik, reményt, örömet hoz, cselekedtet ad, és bátorít. Időt ad arra, hogy az istentisztelet, imádkozás, áhítat, az Ige tanulása és hirdetés, az evangélium terjesztése útján kétféle módon jussunk Istenhez. A szombat lehetővé teszi Isten jelenlétének megtapasztalására.

6. A hit állatai megigazulás jele. A keresztyének előtt világos, hogy az igazságot őszintén kereső, lelkiismeretes nem keresztyékekkel a Szentlélek meg tudja tetetni Isten tervének általános elveit (Róm 2:14-16). Ez a magyarázata annak, hogy miért gyakorolják nem keresztyének is a szombattól bizonyos fokig eltérő kilenc parancsolatot. De nem ez a helyzet a szombatparanccsal.

Sokan belátják, miért van

szükség hetenként egy napos pihenésre, de sokszor nehezen értik meg, miért helyes és dicsőítő a hét napos munkát követő hetedik napos pihenés. A természet nem nyújt semmilyen alapot a hetedik nap megtartására. A bolygók keringenek a pályájukon, a növények nőnek, és a napfény váltja egymást, és az állatok úgy viselkednek, mintha minden nap egyforma lenne. Miért kell akkor az embernek a hetedik napi szombatot megtartani? – A keresztyének számára csak egy oka van ennek, és semmi más, de ez az ok elgondolható: Isten mondta." [21]

Csak Isten

kétféle kinyilatkoztatása alapján érthetik meg az emberek, mi az oka a hetedik nap megtartásának. Azok, akik megtartják a hetedik napot, hitből és Krisztus iránti feltétlen bizalomból teszik, aki megparancsolta a szombat megszentelését. A szombat megtartásával a hűvők kifejezik, hogy készek Isten akarata, és nem a saját dőltetésük szerint lenni.

A hűvők a hetedik nap

megtartásával nem saját megigazulásukra törekednek, hanem a szombatot Krisztussal, a Teremtővel és Megváltóval való kétféle módon való kapcsolatuk eredményeként tartják meg. [22] A szombat megtartásával Krisztus igaz voltának a hűvők megigazulásában és megszentelésükben jelentkező eredménye, igazolva, hogy megszabadultak a bűn szolgálatától, és felöltöztek Krisztus tisztes igazságait.

– Az almafa

nem azért lesz almafa, mert almát terem. Előbb almát kell lennie. Azért termesztes, hogy almát terem. Az igazi keresztyén sem azért tartja meg a szombatot vagy a többi kilenc előírását, hogy megigazuljon. Hanem ez annak a megigazulásnak a természetes gyümölcse, amelyben Krisztus részesíti. Aki így tartja meg a szombatot, az nem tagadja meg, mert a hetedik nap kétféle módon megtartása a hűvők megigazulásának és megszentelésüknek belső lejegyzése. Ennélfogva az igaz szombat megtartása nem azért nem cselekszik tiltott dolgokat

szombat, hogy elnyerje Isten kegyelmét, hanem mert szereti Istent, és a szombatot olyannak akarja tenni, ami a lehető legszorosabb kapcsolatba vonja Istennel." [23]

Szombatünnepeink

arról tanoskodik, hogy nem a saját cselekedeteinkre támaszkodunk, és hogy tudjuk, egyedül Krisztus, a Teremtő menthet meg bennünket. Valóban, ez az igazi szombatünnepe és lelki léte a bennünket ű emberek formájában Jézus Krisztus, a Teremtő és Megvilágosító iránti páratlan szeretetről tanoskodik. Ez teszi a megfelelő nap megfelelő módon való megtartását a hit általi megigazulás jelvé. [24]

7. A Krisztusban való nyugalom jelképe.

A szombat, amely emlékeztette Izraelt arra, hogy Isten Egyiptomból kiszabadította népét, és megnyugvást adott neki a földi Kánaánban, megkísérelte annak a kornak megvilágítottait a káprnyező népektől. A szombat ugyanígy jele annak is, hogy Isten a megvilágítottakat a bűntől megszabadítja, és nyugalommal ajándékozta meg, s elkísérte a világtól. [25]

Aki belép az Isten által

felkelt nyugalomba, az ez megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéért. (Zsid 4:10). Ez a nyugalom lelki nyugalom, ez a saját cselekedeteink-től való megnyugvás, a bűn elhagyása. Ebbe a nyugalomba hívja népét Isten, és ez az a nyugalom, amelynek jelképe a szombat is, és a Kánaán is. [25]

Amikor

Isten befejezte a teremtés munkáját, és megpihent a hetedik napon, de annak és a szombattal lehetőséget keltett arra, hogy megpihenjen önében. Bár ők elbuktak, nem változik Isten eredeti szándéka; ma is ezt a nyugalmat kelti az emberiségnek. A szombat a bűnbeesés után is e nyugalom emlékeztetője maradt. Ez így tesz a hetedik napi szombat megszentelésé nemcsak Isten, a mindenség Teremtője iránti hitről bizonyítást, hanem az abban való hitről is, hogy űt tudja formálni az életet, és alkalmassá tudja tenni az embert arra az örök nyugalomra, amelyet eredetileg a föld lakóinak adni akart. [26]

Isten

megértette ezt a lelki nyugalmat a testi Izraelnek. Bár nem léptek be abba, Isten meghívása most is örökös: ez azoknak a szombatja az Isten népének (Zsid 4:9). Azoknak, akik szeretnék belépni ebbe a nyugalomba, az elöljáró hit által be kell lépniük Isten lelki nyugalmába, a lélek bűntől való megnyugvásának, és nem az értelemből való megismerésének nyugalomába. [27]

Az űtestamentum

figyelmezteti a keresztényt, hogy ne várjon addig, amíg megtapasztalja ezt a kegyelem és hit általi megnyugvást, mert a ezma az alkalmas idő a belépésre

(Zsid 4:7; 3:13). Akik beléptek ebbe a nyugalomba - a Jézus Krisztusba vetett hit által kapott megmentő kegyelembe -, nem igyekeznek tovább arra, hogy a saját cselekedeteik által igazuljanak meg. Így lesz a hetedik napi szombat megünneplése az evangélium nyugalomába való belépés jelképe.

Küldetések az istentisztelet napjának megváltoztatására

Mivel a szombat nagyon fontos szerepet játszik Istennek, mint Teremtőnek és Megváltónak az imádságban, nem meglepő, hogy Szentírásunkban hűborítást indított e szent istentisztelet megújítására.

A Biblia sehol sem ad engedélyt az istentisztelet e napjának megváltoztatására, amelyet Isten az Ószövetségben alapított, és a Sínai-hegyen újra meghirdetett. Ezt olyan keresztények is felismerték, akik vasárnapot ünnepelnek. James Gibbons, katolikus borbos ezt írta: "Érdemes elolvasnod a Bibliát az első könyvtől a Jelenések könyvéig, és egyetlen olyan sort sem fogsz találni, amely feljogosít a vasárnap megszentelésére." A Szentírás a szombat vallási megtartását teszi kötelezővé.[28]

A protestáns A. T. Lincoln beismerte: "Nem lehet az Ószövetséggel igazolni azt a hiedelmet, hogy Isten a feltámadástól kezdve az első napot rendelte el szombatnak való ünneplésére." [29] Elismerte: "Hetedik napi szombatosnak lenni az egyetlen következetes eljárási mód azok számára, akik vallják, hogy mint erkölcsi törvény, az egyszóval Tízparancsolat kötelező." [30]

Ha nincs bibliai bizonyítás arra, hogy Krisztus vagy tanítványai az istentisztelet napját megváltoztatták, miként lehetséges, hogy sok keresztény a vasárnapot fogadja el a szombat helyett?

A vasárnap ünneplésének keletkezése. Az istentisztelet napjának szombatról vasárnapra való áthelyezése fokozatosan történt. Nincs bizonyítás arra, hogy a keresztények a második század előtt vasárnap tartották volna hetenkénti istentiszteletüket, de arra van bizonyítás, hogy a második század közepére egyes keresztények inkább inkább ünnepték a vasárnapot istentiszteleti napként, de nem nyugalomnapként.[31]

A római gyülekezet, amely nyomán pogányokból lett keresztényekből állt (Róm 11:13), átvette a vasárnapi istentisztelet bevezetését. Rómában, a birodalom fővárosában erős zsidóellenesség alakult ki, ami az idő múlásával csak fokozódott.

E zsidóellenesség ellenhatásaként a vasáros keresztényei megpróbálták megkíséríteni magukat a zsidóktól. Elhagytak a zsidókkal való kapcsolat szokásaikat, és kezdtek feladni a szombat tiszteletét, lámpásokat tőve a vasárnap kizárólagos megtartása felé.[32]

A második

századtól az ötödikig, bár a vasárnap tekintélye nőtt, a keresztények majdnem az egész római birodalomban továbbra is megőrzötték a hetedik napi szombatot. Szókratész, az ötödik századi történetíró, ezt írta: "Az egész világon majdnem minden gyülekezet minden hatodik szombatján megtartja a szent misztériumokat, de Alexandria és Róma keresztényei valamilyen ősi hagyomány alapján ezekkel felhagytak." [33]

A negyedik

és ötödik században sok keresztény mind szombaton, mind vasárnap istentiszteletet tartott. Sozomen, e kor egyik történetírója, ezt írta: "A népszerű Konstantinápolyban és majdnem mindenütt visszejelen szombaton és a hatodik első napján is, amely szokást soha nem gyakorolták Rómában, sem Alexandriában." [34]

Ezek a hivatkozások

mutatják, hogy Róma vezető szerepet játszott a szombat-őrzésében.

Vajon

azok, akik felhagytak a hetedik napi istentisztelettel, miért a vasárnapot választották, és nem a hatodik napját? Az egyik fő ok az volt, hogy Krisztus vasárnapot tartott fel; és állítólag Krisztus adott felhatalmazást az e napi istentiszteletre. "De bármilyen furcsának is tűnik, a második és harmadik század egyetlen rómaija soha egyetlen, a vasárnap szombat helyetti megtartására feljogosító Biblia-verset sem idézett. Sem Barnabás, sem Ignác, sem Justinus, sem Irénéus, sem Tertullianus, sem Római Kelemen, sem Alexandriai Kelemen, sem Origenész, sem Ciprián, sem Viktorinus, sem más Krisztus korabeli római nem tudott semmi ilyen utalásról, sem József, sem a Biblia bármely részéből." [35]

A népszerűség

és annak hatása, hogy a pogány rómaiak napimádattal és szeszhangban volt a vasárnap, később teljesen elhagyta a napnak az istentisztelet napjaként való egyre terjedő elfogadásához. A napimádattal fontos szerepet játszott az egész átkori világban. Ez volt "a római vallás egyik legrágibb alkotóeleme". A keleti napkultusz keletkezésében "a Kr. u. második század elejétől a Sol invictus kultusza volt az uralkodó Rómában és a birodalom más részén is." [36]

Ez a

népszerű vallás az új hűvöként keresztény hatással volt az ősegyházra. "A pogánysággal szemben a keresztények állandóan csábították a hűvöket a Nap tiszteletére. Ezt nemcsak az jelzi, hogy az egyházatyák sokszor kifogásolták ezt a gyakorlatot, hanem az is, hogy a napimádattal visszatérő krétódi a keresztény

liturgiában.[37]

A negyedik

század tanácsa volt a vasárnapot bevezetésnek. Először polgári jellegű vasárnapot adtak ki, majd jöttek a vallási jellegűek. Konstantin császár Kr. u. 321. március 7-én becsapta ki az első polgári vasárnapot. Tekintettel arra, hogy a vasárnap népszerű volt a pogány napimádók között, és sok keresztény is tisztelte, Konstantin azt remélte, hogy a vasárnap 1/3-nappal tartatásával biztosítja a kormánya részére a kővető vasárnapot.[38]

Konstantin

vasárnapot tette a császár napimádási mártírját. Őgy szöveg a terv: "Ézsa Nap tiszteletre mártír napján (venerabili die solis) az eljövők és várossal lakók pihenjenek, és minden műhely zárva legyen. De vidéken a mezőgazdasági munkásoknak a terv megengedi, hogy dolgozzanak vasárnap."[39]

Néhány

Átvizsgálva a többi az egyház az vette Konstantin példáját. A laodiceai zsinat (kb. Kr. u. 364-ben), amely, bár nem egyetemes, de római katolikus tanácskozás volt, kiadta az első egyházi vasárnapot. A 29. cikkben az egyház megkérte a keresztényektől, hogy tiszteljék a vasárnapot, és "Ézsa lehet, ne dolgozzanak azon a napon", de kifogást emelt a szombati pihenés ellen, és elrendelte, hogy a keresztények ne "Ézsa" tlenkedjenek szombaton (gárda 1/1 sabbaton), hanem dolgozzanak azon a napon."[40]

Kr. u.

538-ban, abban az évben, amelyben a praxiciában jelzett 1260 esztendő elkezdődött (I. és II. fejezet), a Római Katolikus Harmadik Országos zsinat kiadott mártír a Konstantinai is szigorúbb tervet. E zsinat 28. cikkében kimondja: "vasárnap mártír Ézsa mezőgazdasági munkát is felfelé kell tenni, hogy az embereket ne akadályozza a templom építésében".[41]

A

változtatás megrendelése. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy a vasárnap keresztényi intőzményként valójában megtartása "Ézsa tervszegés titkos bűnhez" vezethető vissza (2Thessz 2:7), amely már a korábban is működött (I. és II. fejezet). Dániel 7. fejezete praxiciában keresztény Isten megmutatta, hogy előre tudott az istentisztelet napjának megváltoztatásáról.

Dániel látomása az Isten

népe és tervé elleni támadást mutatja be. A kis szarv (Jel 13:1-10-ben pedig egy fenevad) által ábrázolt támadás hatalom a nagy hitehagyást idéző elő a keresztény egyházon belül (I. és II. fejezet). A kis szarv, amely a negyedik fenevadból támad, és Róma bukása után fő 1/1 vezető hatalommá lesz (I. és II. fejezet), megkísérli megváltoztatni "Ézsa idők és a terv" (Dániel 7:25). Ennek a hitehagyás hatalomnak sikerül a viláig nagy részét megveszteni, de az Á-tárolt 1/1 ellene fog dőteni (Dániel 7:11, 22, 26). A végző megpróbáltatás

idején Isten kényeztetésére népe érdekében, és megszabadta őket (Dán 12:1-3).

Ez a

práxis csak egyetlen hatalomra illik, a kereszténységben. Csak egyetlen vallási szervezet van, amely azt állítja, hogy joga van Isten tervének megváltoztatására. Figyelj meg, hogy a római katolikus hatóságok mire tartottak igényt a történelem során:

Kr. u. 1400 körül Petrus

de Ancharano azt állította, hogy az ő pápa megváltoztathatja Isten tervét, mert hatalma nem embertől, hanem Istentől van, és Isten helyett cselekszik a földön, teljes joggal kényeztetve meg és oldozva fel nyájait".[42]

E

megdöbbentő állítás hatása bebizonyosodott a reformáció idején. Luther kifejtette, hogy nem az egyházi hagyomány, hanem a Szentírás irányítja az életet. Jelszava a Sola Scriptura - "Egyedül a Biblia" volt. John Eck, a római katolikus vallás egyik legfőbb képviselője, bírálta Luthernek ezt a kijelentését, azt állítva, hogy az egyház tekintélye a Biblia felett áll. Feladta a leckét Luthernek a bibliai szombat és vasárnap megtartásának felcserélésével kapcsolatban. Ezt mondta Eck: "Az Szentírás ezt tanítja: Megemlékezz a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és vedd meg minden dolgodat; de a hetedik nap az Őrnak, a te Istenednek szombatja" stb. De az egyház a saját hatalma alapján a szombatot vasárnapra változtatta, amire Őnek [Luthernek] nincs szentírási szöveg".[43]

A tridenti

zsinaton (1545-1563), amelyet a pápa a protestantizmus megállítására hívott össze, Regio Erseke, Gaspare de Fosso, Ője előhozta ezt a kérdést. "Tehát az egyház tekintélyét - mondta - a legvilágosabban a Szentírás világítja meg, mert máig egyrészt (az egyház) ajánlja, isteninek nyilvánítása (és) olvasásra kényszerít nekünk... másrészt az Őr által a Szentírásban tanított tervényes előírások megszüntek ugyanannak a hatalomnak (egyház) alapján. A szombat, a legdicsőbb nap a tervényben, az Őr napjára változott... Ezek és más hasonló dolgok nem Krisztus tanítására alapján változtak meg (mert Ő azt mondja, hogy a tervény betöltésére, és nem megsemmisítésére jött), hanem azokat az egyház hatalma változtatta meg".[44]

Tartja-e

még az egyház ezt az állítást? A The Convert's Catechism of Catholic Doctrine 1977. Ővi kiadása tartalmazza e kérdések és válaszok sorát.

"Kérdés: Melyik a nyugalomnap?"

â€žVálasz: A szombat a nyugalomnap."

â€žKérdés: Miért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot?"

â€žVálasz: Azért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot, mert a katolikus egyház ittette az 1/4-nnepet szombatról vasárnapra." [45]

John A.

O'Brien, római katolikus tudós The Faith of Millions (1974) című nagyszerű könyve szerint erre a súlyos megállapításra jutott: "Mivel a Biblia a szombatot, és nem a vasárnapot írta elő, nem furcsa, miszerint nem katolikusok, akik állítják, hogy vallásukat kizvetlenül a Bibliából, és nem az egyházról veszik, a vasárnapot 1/4-nneplik a szombat helyett? Igen, ez kizvetkezetlenség." A vasárnap 1/4-nneplés szokása - mondta - a katolikus egyház tekintélyén alapszik, nem pedig egy kifejezett bibliai szövegen. Ez az 1/4-nneplés megmarad, hogy emlékeztessen arra az anyaszentegyházra, amelyből a nem katolikus szekták kiváltak - mint az a fió, aki elszállt otthonából, de még a zsebében hordja anyja kópát vagy egy hajfőrt." [46]

Az ezekre

az előjogokra való igény a prófétia megvalósulása, és ez segít azonosítani a kicsiny szarvval jelzett hatalmat.

A szombat

helyeállítás. Ásai

könyve 56. és 58. fejezetben Isten szombatreformra szólítja fel Izraelt.

Megítvendélli, milyen csodálatos dolog lesz, amikor nyíjjá kizsereglenek a pogányok (Ása 56:8), és ennek az 1/4dvísságet szolgáló missziónak a sikerét a szombat megszentelésével kapcsolja össze (Ása 56:1-2, 6-7).

Isten

gondosan kírálja rá nópának ezt a kizválnleges munkáját. Bár kizldetés 1/4 az egész világnak szól, kizválnísen olyan embercsoportra irányul, amely hávőnek vallja magát, de valójában nem tartja be Isten előírásait (Ása 58:1-2). Isten e szavakkal fejezi ki megbáztatásit azokhoz az állátlagos hávőkhez: "Megíttik fiaid a romokat, az emberítők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás opátójának, Ásványek megítájának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartátat szombaton íbadat, és nem úzd kedvelésedet szent napomon, és a szombatot gyínyírúságnek hávod, az Ásr szent és dicsőságes napjának, és megszenteled azt, dolgadoit nem távón, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szálván, akkor gyínyírúságed lesz az Ásrban" (Ása 58:12-14).

A lelki Izrael káláldetése ugyanaz, mint az ősi Izraelé volt. A kicsiny szarvval ábrázolt hatalom rást áttátt a tárványon, amikor megváltoztatta a szombatot. Ahogy Izraelben helyre kellett állítani a lábbal tiport szombatot, áppágy kell korunkban is a szombat intázmányát helyreállítani. Ás Isten tárványának falán a rást kijavítani.[47] Jel 14:6-12 ázenetének az ártákkával³ evangéliummal ásszefággásben val³ hirdetése vágzi el e helyreállítási munkát, Ás teszi nagyá a tárványt. Ennek az ázenetnek a hirdetése Isten egyhájának feladata a májsodik advent idején (Iáisd e kányv 12. fejezetét). Ennek az ázenetnek fel kell ráznia a világot, arra szálá-tva mindenkit, hogy kászálján fel az á-táletre.

A Teremtő

imádásáira szálá-t³ h-vás - ázimájdítok azt, aki teremtette a mennyet Ás a fáldet", kázzvetlenál Isten ártárványának negyedik parancsolatára utal. A vágso figyelmeztetés tartalma megerősíti ezt a tányt, Istennek kálálnás gondja van arra, hogy az általános elfelejtett szombat visszakapja máltá helyét a májsodik advent előtt.

Ennek az ázenetnek a

hirdetése az égász világra khatá vizsgállyt fog kiváltani. A kázzponti kárdás az Isten tárványe iránti engedelmesság Ás a szombat megtartása lesz. E kázdelemben mindenkinek el kell dántenie, hogy Isten parancsolatait vagy az emberekét tartja meg. Ez az ázenet egy nápet hoz látre, amely megtartja Isten parancsolatait Ás Jázus hitét. Azok, akik ezt az ázenetet elutasítják, vágál felveszik a fenevad bályegét (Jel 14:9, 12; Iáisd e kányv 12. fejezetét).

Hogy ez a misszió - Isten

tárványának nagyá Ás szombatjának dicsőságesse tele - sikeres legyen, Isten nápának kávetkezetes Ás szeretetteljes páldát kell mutatnia a szombatánneplásben.

Á

A szombat megtartása

Ahhoz,

hogy a ázmegemlékezzál a szombatnapról, hogy megszenteljed azt" (2Máz 20:8) parancsának eleget tudjunk tenni, az égász hárt folyamán gondolnunk kell a szombatra; Ás hogy Istennek tetsző mádon megtartsuk, meg kell tennánk a szákságes előkászálleteket. De vigyázzunk, nehogy annyira kifárrasszuk magunkat a hárt folyamán, hogy ne tudjunk rást venni a szombati istentiszteleten.

Mivel a szombat az

Istennel val³ kálálnleges kázzásság napja, amely az irgalmas Isten teremtási Ás megváltási munkájának ártárványteli áneplásáre h-v, el kell kerálnánk mindent, ami rontja a szombat szent lágkárát. A Biblia előá-ja, hogy szombaton ne vággezzánk

világi dolgokat (2Mózes 20:10), szívetelenségünk minden kereseti munkáját, minden üzletet (Neh 13:15-22). Meg kell dicsőíteni Istent, dolgainkat átadjuk, foglalkozást sem találva, ha-mis beszédet sem szívalva" (Ámos 58:13). Ha saját kedvtelésunkre fordítjuk ezt a napot, ha világi dolgokkal foglalkozunk, azokról beszélgetésünk és gondolkodunk, vagy ha sportolunk, ez megtámasztja Teremtőnkkel való kapcsolatunkat, és megszentelt telen-ti a szombatot.[48] A szombatparancs iránti tiszteletünknek ki kell terjednie mindenre, aki a hatáskörünkbe tartozik, a gyermekeinkre, munkásainkra, még vendégeinkre is, sőt állatainkra is (2Mózes 20:10), hogy ők is részesülhessenek a szombat ajándékában.

A szombat

pőntek este, naplementével kezdődik, és szombaton naplementével végződik (Iájsd 1Mózes 1:5; v. Mk 1:32).[49] A

Szent-estis a szombat előtti napot (a pőnteket) "előző előző szívet napjának" (Mk 15:42 - 9. prot. ford.), a szombatra való felkészülést a szombat napjának nevezi, hogy semmi ne rontsa meg a szombat szentségét. Ezen a napon, akik a család tájékozódni gondoskodnak, készítsék elő a szombati tevékeniséget, hogy a szent napon ők is megpihenhessenek (Iájsd 2Mózes 16:23; 4Mózes 11:8).

Járj tényleg a család

tagjai, illetve a házvok csoportjai, ha pőnteken, röviddel naplemente előtt összegyűlnek, hogy emlékezzenek, imádkozzanak, és Isten Igáját olvassák. Egy hávjak meg Krisztus Lelkét, mint kedves vendéget. Hasonlítközzük istentisztelettel fejezzék be a szombatot a naplemente kiegészítéssel, Isten jelenlétét és vezetését körbe a kiegészítő hátra.

Isten arra

szívet-tja felnépőnt, hogy tegye a szombatot az írt napján (Ámos 58:13). Hogyan teheti ezt? Csak akkor részesülhetnek abban az igazi írtban és megnyugvásban, amit Isten akar adni nekik ezen a napon, ha Krisztusnak, a szombat Urjának példáját követik.

Krisztus rendszeresen

részt vett a szombati istentiszteleteken, szolgálásokat vállalt, és vallási eligazítást adott (Mk 1:21; 3:1-4; Lk 4:16-27; 13:10). De az istentiszteletek látogatásán is kereste az emberek társaságát (Mk 1:29-31; Lk 14:1), a szabadban időzített (Mk 2:23), és szívetjelző, szent, irgalmas dolgokat cselekedett. Amikor csak tehetett, gyógyította a betegeket és szenvedőket (Mk 1:21-31; 3:1-5; Lk 13:10-17; 14:2-4; Jn 5:1-15; 9:1-14).

Amikor

bárjlt a szenvedések enyhítésért, Jézus gyílaszt: "Szabad... szombaton jár cselekedni" (Mt 12:12). A gyógyítással nem rontotta meg a szombatot, sem nem támasztotta el. De vendéget vetett azoknak a terhes szabályoknak, amelyek eltorzították a szombatnak a feladását és az írt napjának való megismerését és mint Istentől kapott eszközzel a jelentőségét.[50] Isten a szombatot az emberiség lelki gazdagítására színta. Helyes az olyan tevékenység, amely erősíti az Istennel való kapcsolatot; helytelen, ami eltávolítja a cőltől, és a szombatot csupán munkaszíveti nappal teszi.

A szombat Ura mindenkit

pedig kéri, hogy fogadják ezt a meghívást, azoknak a szombatgyűlésre és a lelki táplálkozás napja, a menny előze; felismerik, hogy az Isten a szombatot a csúggedés megelőzésére szánta. A hetedik nap hatról hatra megvigasztalja lelkünket, és bizonyossá teszi, hogy bár jellemünk befejezetlen, Krisztusban mégis teljes. Golgotai tétellel engesztelést szerzett értünk, és beláthatjuk az Ő nyugalmaiba." [51]

Â

Lábjegyzet

1.

Â

John N. Andrews, History of the Sabbath, 2. bővített kiadás, Battle Creek, MI; Seventh-day Adventist Publishing Assn., 1873., 3. bőv. kiad., 575. oldal

2.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/220. oldal

3.

Â

I. m.

4.

Â

J. L. Shuler, God's Everlasting Sign (Nashville: Southern Pub. Assn., 1972), 114-116. oldal; M. L. Andreason, The Sabbath Párterkés prátok, 263-264. oldal; White: A nagy k¼zdelem, 546, 569. oldal (Washington, D. C.; Review and Herald, 1942), 248. oldal; Wallenkampf, "The Baptism, Seal, and Fullness of the Holy Spirit" (kiadatlan közirat), 48. oldal; White:

5.

Â

White: Patriarkák és próféták, 264. oldal

6.

Â

Wallenkampf, "Baptism, Seal, and the Fullness of the Holy Spirit", 48. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/605. oldal

8.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1239.
oldal

9.

Â

â€žSabbath, Annual", i. m. 1265. oldal

10.

Â

Jonathan Edwards, The Works of President
Edwards (New York: Leavitt & Allen, Worcester, hasonmÃ¡s kiadÃ¡s,

1852), 4/622. oldal. A puritánok a vasárnapot a keresztény szombatnak tartották.

11.

Â

Érdekes, hogy "nagy nap" volt az, amelyen Jézus a szombatban pihent - mert ez a szombat egyrészt a hét hetedik napja volt, másrészt a kovásztalan kenyerek hetének első szombatja. A megváltás csúcspontjának napja volt ez a nap! A teremtéskor elhangzott "egyetlen" az "elvezetett" kijelentéssel, amikor az Alkotás a Bevégző ismét pihent munkája után.

12.

Â

Samuele Bacchiocchi, Rest for Modern Man
(Nashville: Southern Pub. Assn., 1976), 8-9. oldal

13.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1244.
oldal. LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/205-206. oldal is; vÃ¡l.
White, â€žThe Australia Camp Meeting", Review and Herald, 1896. januÃ¡r
7., 2. oldal

14.

Â

LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/735-736.
oldal. VÃ¡l. White: Az apostolok tÃ¡rtÃ©nete, 398. oldal

15.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, 1237. oldal

16.

Â

A. H. Strong, Systematic Theology, 408. oldal

17.

Â

White: Patriarkátusok és próféták, 22. oldal

18.

Â

Bacchiocchi, Rest for Modern Man, 15. oldal

19.

Â

I. m., 19. oldal

20.

Â

White, Testimonies, 6/350. oldal

21.

Â

Andreasen, Sabbath, 25, oldal

22.

Â

A tervnyeskedést úgy lehetne meghatározni, hogy
 az emberek az evangélium egy erős részével való megszerzésre.
 Ragaszkodás a tervnyhez és bizonyos előírások megtartásához, mint az Isten
 előtt való megigazulás eszköze. Ez helytelen, mert a tervnynek
 cselekedeteiből egy test sem igazul meg előtte' (Róma 3:20)." (Shuler, God's
 Everlasting Sign, 90. oldal). Shuler így folytatja: "Az akik a szombat
 megtartását tervnynek nyilvánítják, vegyék fontolóra a következőt.
 Ellentmond-e a kegyelem általi evangélium az újjászületett keresztény, ha
 tartózkodik a hamis istenek imádatától, és tiszteletet tanúsít a második és
 harmadik parancsolat iránt? Erkölcsei tisztaság, becsületesség, igazmondás,
 ahogy a hetedik, nyolcadik és kilencedik parancsolat tanúsítja, ellentétben
 áll-e az ingyen kegyelemmel? Mindkét kérdésre 'Nem' a felelet. Nem
 tervnyeskedés az, ha valaki megölt lelkekkel megtartja a hetedik napot, és
 nincs ez ellentétben a csak kegyelem általi evangéliummal. Valójában a szombat
 parancsolata az egyetlen olyan szabály a tervnyben, amely a bűntől való
 szabadulás és a csakis kegyelem általi megszentelődés jeleként szerepel." (l.
 m.)

23.

Â

I. m., 89. oldal

24.

Â

I. m., 94. oldal

25.

Â

Andreasen, Sabbath, 105. oldal

26.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 8/420. oldal

27.

Â

I. m.

28.

Â

James Gibbons, *The Faith of our Fathers*, 47. jav., bőv. kiad. (Baltimore; John Murphy & Co., 1895), 111112. oldal. R. W. Dale, egy kongregacionalista mondta: "Teljesen világos, hogy bármilyen szigorúan vagy Ajtatosan tartsuk is el a vasárnapot, nem tartjuk meg a szombatot... A szombat határozott isteni parancson alapszik. Nem hivatkozhatunk egy ilyen parancsra a szombat megtartásának kötelezettsége ellen" (R. W. Dale, *The Ten Commandments*, 4. kiad. [London; Hodder and Stoughton, 1884], 100. oldal.

29.

Â

Andrew T. Lincoln, "From Sabbath to Lord's Day: A Biblical and Theological Perspective," *From Sabbath to the Lord's Day: A Biblical, Historical and Theological Investigation*, szerk.: D. A. Carson (Grand Rapids; Zondervan, 1982), 386. oldal

30.

Â

I. m., 392. oldal

31.

Â

Lásd Justin Martyr, *First Apology*, Ante-Nicene

Fathers (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans, 1979), 1/186. oldal; Maxwell, God Cares (Mountain View, CA, Pacific Press, 1981), 1/130. oldal

32.

Â

LÃ;sd pÃ©ldÃ;ul Bacchiocchi, â€žThe Rise of Sunday Observance in Early Christianity", The Sabbath in Scripture and History, szerk.: Kenneth A. Strand (Washington, D. C.; Review and Herald, 1982), 137. oldal; Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday (Rome: Pontifical Gregorian University Press, 1977), 223-232. old.

33.

Â

Socrates, Ecclesiastical History, 5/22. fejezet, Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat (Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans, 1979), 2/132. oldal

34.

Â

Sozomen, Ecclesiastical History, 7/19. fejezet,
Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat, 2/390. oldal

35.

Â

Maxwell, God Cares, 1/131. oldal

36.

Â

Gaston H. Halsberghe, The Cult of Sol Invictus
(Leiden: E. J. Brill, 1972.; 26, 44. oldal. LÃ¡sd mÃ©g Bacchiocchi, â€œRise of
Sunday Observance," 139. oldal

37.

Â

Bacchiocchi, "Rise of Sunday Observance", 140. oldal
Lásd még Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday, 252-253. oldal

38.

Â

Lásd például Maxwell, God Cares, 1/129. oldal;
H. G. Heggtveit, Illustreret Kirkehistorie (Christiania [Oslo]:
Cammermeyers Boghandel, 1891-1895), 202. oldal

39.

Â

Codex Justinianus, 3. kötet, c. 12, 3, Schaff, History of the Christian Church, 5. kiadás. (New York; Charles Scribner, 1902), 3/380. oldal, 1. megjegyzés

40.

Â

Laodiceai zsinat, 29. cikk, Charles J. Hefele, A History of the Councils of the Church From the Original Documents, Henry N. Oxenham fordításban és kiadásban (Edinburgh; T and T Clark, 1876), 2/316. oldal. Lásd még SDA Bible Student's Source Book, jav. kiadás, 885. oldal

41.

Â

Giovanni Domenico Mansi szerkesztésében, Sacrorum Conciliorum, 9/919. hasábjában, ahogy Maxwell idézte a God Cares 1/129. oldalán. Részben idézve az Andrews, History of the Sabbath and First Day of the Week 374. oldalán

42.

Â

Lucius Ferraris "Papa", 2. cikk, Prompta
Bibliotheca (Venetiis [Velece]; Caspa Storti, 1772), 6/29. oldal, ahogy
az SDA Bible Students' Source Book, jav. kiad. 680. oldalán levő
fordításban megjelent

43.

Â

John Eck, Enchiridion of Commonplaces Against
Luther and Other Enemies of the Church, fordította Ford L. Battles, 3.
kiad. (Grand Rapids; Baker, 1979), 13. oldal

44.

Â

Gaspere [Ricciulli] de Fosso, Előadás a tridenti zsinat
17. Állásfoglalás, 1562. január 18., Mansiban, Sacrorum Conciliorum, 33/529-530.
hasábján, ahogy az SDA Bible Students' Source Book, jav., szerk.
pályájának 887. oldalán fordításban megjelent

45.

Â

Peter Geiermann, The Convert's Catechism of
Catholic Doctrine (Rockford, IL; Tan Books and Publishers, 1977), 50.
oldal

46.

Â

John A. O'Brien, The Faith of Millions, jav.
kiadás. (Huntigton, IN; Our Sunday Visitor Inc., 1974), 400-401. oldal

47.

Â

VÃ¶. White: A nagy kÃ¼zdelem, 402-403. oldal

48.

Â

White, Selected Messages, 3/258. oldal

49.

Â

Ahogy a SzentÃ©rtÃ©s teremtÃ©stÃ©rtÃ©netÃ©bÃ©l vilÃ©gÃ©s, egy-egy nap naplementÃ©tÃ©l naplementÃ©ig tart. LÃ©sd 3MÃ©z 23:32. verset is

50.

Â

Felhatalmazza-e Krisztus pÃ©ldÃ©jÃ© a keresztÃ©ny kÃ©rhÃ©jzokat arra, miszerint hÃ©t napon Ã©t szolgÃ©ljanak anÃ©lkÃ©l, hogy a szombati pihenÃ©st lehetvÃ© tennÃ©k szemÃ©lyzetÃ©k szÃ©mÃ©jÃ©ra? Ellen G. White, felismerve a kÃ©rhÃ©ji szemÃ©lyzet szÃ©ksÃ©gleit, ezt mondta: â€ŽA MegvÃ©ltÃ©s - pÃ©ldÃ©jÃ©jÃ©l - megmutatta nekÃ©nk, hogy helyes a szenvedÃ©st enyhÃ©teni ezen a napon; de ne vÃ©gezzenek az orvosok Ã©s Ã©pÃ©lÃ©k szÃ©ksÃ©gtelen munkÃ©it. Azt az Ã©ltalÃ©nos kezelÃ©st vagy azokat a mÃ©tÃ©teket, amelyek vÃ©rhatnak, a kÃ©vetkezÃ© napra kell halasztani. TudjÃ©k meg a betegek, hogy az orvosoknak is szÃ©ksÃ©gÃ©k van egy nap pihenÃ©sre!" (Medical Ministry [Mountain View, CA; Pacific Press, 1963], 214. oldal).

Az erre az egÃ©szÃ©gi szolgÃ©latra kapott honorÃ©riumot szeretetmunkÃ©jÃ©ra kell fÃ©lretenni. Ellen G. White ezt Ã©rta: â€ŽSzÃ©ksÃ©ges lehet a szent szombat Ã©rÃ©it is az emberisÃ©g szenvedÃ©sÃ©nek enyhÃ©tÃ©sÃ©re szentelni. De az erre a munkÃ©jÃ©ra kapott fizetÃ©st az Ã©r tÃ©rhÃ©jzÃ©jÃ©ba kell tenni, hogy az arra Ã©rdemes szegÃ©nyek rÃ©szÃ©re hasznÃ©ljÃ©k fel, akiknek szÃ©ksÃ©gÃ©k van az orvos szaktudÃ©sÃ©jÃ©ra, de nem Ã©ll mÃ©djukban azÃ©rt fizetni" (l. m., 216. oldal).

51.

Â

George E. Vandeman, When God Made Rest (Boise, ID; Pacific Press, 1987), 21. oldal